

Nova programació expositiva

— *La identitat perduda*
El rostre, colección
olorVISUAL

Carles Bros

— *Fes punta al llapis*

Del 19 de gener
al 19 de maig de 2019

FUNDACIÓ
VILA CASAS

CAN
MARIO
PALAFRUGELL

La identitat perduda. El rostre, colección olorVISUAL, és una proposta expositiva que parteix del fons d'art de la colección olorVISUAL configurat pel perfumista, col·leccionista i artista Ernesto Ventós (Barcelona, 1945).

A través de la mirada de les dues comissàries, Natàlia Chocarro, adjunta de direcció d'art de la Fundació Vila Casas, i Cristina Agàpito, directora-conservadora de la colección olorVISUAL, la mostra reflexiona entorn del rostre i reuneix una cinquantena d'obres d'artistes que gaudeixen de gran rellevància dins del panorama contemporani actual. Articulada al voltant dels conceptes de *memòria*, *ocultació* i *dissolució*, i per tal de reforçar-ne el discurs, cada un d'aquests àmbits s'acompanya d'un flascó que conté una fragància formulada pel perfumista.

Seguint la metàfora de la liquiditat del pensador polonès Zygmunt Bauman, els individus han aconseguit desprendre's dels patrons i les estructures convencionals que els sostenien i construeixen un bastió propi des del qual s'atansen al món. Tanmateix, la solitud a la qual s'exposen reverbera en una individualitat extrema que habita en les múltiples identitats que la conformen. En la interacció social a la qual ens veiem sotmesos avui, en la societat de la imatge i del consum –l'era tecnològica–, la substitució del rostre per la màscara o, inclús, per les màscares, on no hi ha cap intimitat a amagar, provoquen en l'individu un sentiment de desassossec emocional que culmina en una dissipació de la identitat.

...

Paral·lelament, una petita mostra dedicada a l'artista local **Carles Bros** titulada *Fes punta al llapis*, s'ubica a la Sala Empordà del Museu Can Mario. Bros manifesta de manera transversal la importància del grafit, de l'escriptura i de l'acció de fer punta al llapis com a sinònim d'engendrar noves idees; idees meditates que es materialitzen en una execució ràpida, enèrgica, i on el procés manual juga un paper fonamental.

...

La inauguració d'ambdues exposicions tindrà lloc el dissabte 19 de gener a les 19.30 h al Museu Can Mario de Palafrugell i les mostres estaran obertes al públic fins al 19 de maig de 2019.

Horaris del Museu:

De dimarts a divendres: d'11 a 13.30 h i de 17.30 a 20 h.

Dissabtes: d'11 a 14 h i de 16.30 a 20.30 h.

Diumenges i festius: d'11 a 14 h.

— *La identitat perduda* *El rostre, colección* *olorVISUAL*

L'exposició

La identitat perduda. El rostre, colección olorVISUAL, és una proposta expositiva que parteix del fons d'art de la colección olorVISUAL, una col·lecció d'art contemporani configurada pel perfumista, col·leccionista i artista **Ernesto Ventós** (Barcelona, 1945).

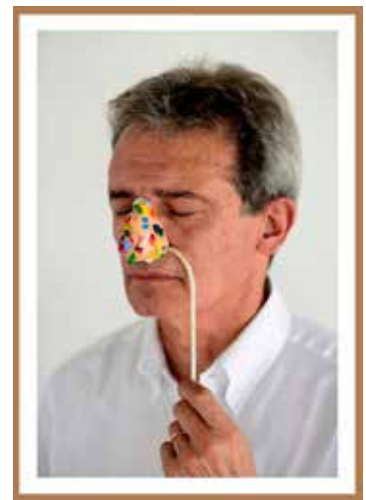
A través de la mirada de les dues comissàries, **Nàtalia Chocarro**, adjunta de direcció d'art de la Fundació Vila Casas, i **Cristina Agàpito**, directora-conservadora de la colección olorVISUAL, la mostra que presentem reflexiona entorn del rostre com a eix conceptual vertebrador i reuneix una cinquantena d'obres d'artistes que gaudeixen de gran rellevància dins del panorama contemporani actual.

colección olorVISUAL

El fons d'art de colección olorVISUAL va més enllà d'una conjunció d'obres d'art d'un període i estil concrets, i atorga al sentit de l'olfacte el seu principal interès. El seu artífex, **Ernesto Ventós**, declara al respecte: "la meua col·lecció descriu les olors que m'envolten: per a mi, el sentit de l'olfacte és molt important perquè tot en la meua vida fa olor".

Amb aquesta declaració d'intencions, Ventós, net i fill d'una família dedicada al món del perfum, ha configurat d'ençà de la dècada dels anys 80 una col·lecció de gran qualitat artística, un tast de la qual articula la present proposta expositiva.

Els inicis d'Ernesto Ventós són peculiars: acostumat a col·leccionar tot tipus d'objectes, ben aviat es va començar a interessar pel món de l'art. Tanmateix, no va ser fins al 1978 quan, en ser convidat a participar en la mostra organitzada per la Fundació Joan Miró, *Suggestions olfactives*, va prendre consciència que parlar de les olors en general, de les essències o del seu efecte sobre nosaltres, no era suficient i que calia aprofundir-hi. El resultat és el que fins a data d'avui esdevé el corpus creatiu de la seva col·lecció: la memòria olfactiva o el que és el mateix, l'olor de l'art.

Ernesto Ventós
Foto: Adrian Ehrat

El retrat i el rostre

La proposta curatorial de *La identitat perduda. El rostre, colección olorVISUAL*, parteix d'un dels gèneres més rellevants de la història de l'art: el **retrat**.

Les motivacions per a la realització del retrat han estat moltes i variades i provenen de temps pretèrits. En el decurs de la història de l'art, aquest gènere ha evolucionat en paral·lel al pensament de les societats del moment, i ha estat concebut de manera realista o idealitzada. Tanmateix, no serà fins als inicis del segle XIX que aquest gènere esdevindrà popular: la representació de rostres anònims per copsar l'ànima i la indagació psicològica prendran una especial rellevància.

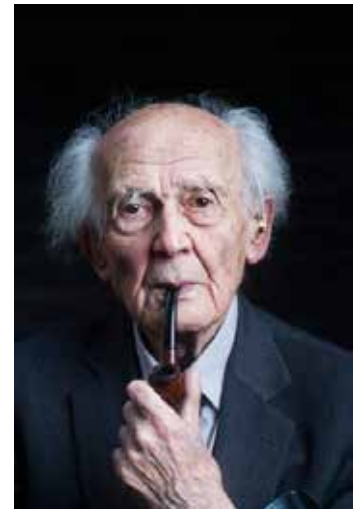
És al segle XX que aquest gènere pren una nova dimensió amb la subjectivitat de l'artista que trasllada les seves emocions, experiències i sentiments al damunt la tela. En aquest sentit, i per primera vegada, allò que anhela l'home no és la captació de la bellesa, sinó l'ànima nihilista que representa el món contemporani, la tragèdia espiritual interior. La fragmentació, la duplicació, la seriació, el palimpsest, la reiteració i, fins i tot, la desaparició de les formes humanes esdevenen la principal tendència de l'art del segle XX. El retrat contemporani es transforma, doncs, en un autoretrat d'artista.

En la postmodernitat, i seguint la metàfora de la liquiditat del pensador polonès **Zygmunt Bauman**, les persones han aconseguit desprendre's dels patrons i les estructures convencionals que les sostenien i construeixen un bastió propi des del qual s'atansen al món. Tanmateix, la solitud a la qual s'exposen reverbera en una individualitat extrema que habita en les múltiples identitats que la conformen. En la interacció social a la qual ens veiem sotmesos avui, en la societat de la imatge i del consum –l'era tecnològica–, la substitució del rostre per la màscara o, inclús, per les màscares, on no hi ha cap intimitat a amagar, provoquen en l'individu un sentiment de desassossec emocional que culmina en una dissipació de la identitat.

Tot això, ho veurem reflectit en aquesta mostra que ens proporciona les eines per entendre en quin punt es troba el gènere del retrat i para atenció en el fet que el rostre segueix essent rellevant dins del llenguatge dels artistes contemporanis.

Àmbits de l'exposició

La mostra s'articula entorn de tres conceptes principals que vertebraran l'exposició: **memòria**, **ocultació** i **dissolució**. Per tal de reforçar conceptualment aquest discurs, cada àmbit va acompanyat d'un flascó que conté una fragància que Ernesto Ventós ha formulat per a l'ocasió. En funció del que el perfumista percep escoltant aquests tres conceptes, Ventós ha creat una fragància que l'espectador podrà olorar i que l'ajudarà a endinsar-se en aquest discurs expositiu que se sosté sobre tres fonaments conceptuals.

Zygmunt Bauman

En relació amb la **memòria**, la fragància metàl·lica que ha formulat el perfumista conté Difenilòxid 20%, Aldehids 15% i Òxid de rosa 30%; en relació a l'**ocultació**, la fragància fumada està formada per Tabac absolut 20%, Bedoll 20%, Cade 10% i Metil-paracresol 5%. Finalment, en relació a l'àmbit **dissolució**, la fragància escollida és ozó i està formada per la següent fórmula: Foin absolut 10%, Algues 10%, Calone 60% i Floralozó 20%. Així doncs, al voltant d'aquests tres àmbits, les obres dels diferents artistes que conformen la mostra es van repartint per l'espai explicant i ampliant cadascun d'aquests conceptes, a través d'una mirada oberta i plural de les diverses manifestacions plàstiques que cohabitaven en un mateix moment.

Memòria

A l'àmbit dedicat a la *memòria* hi cohabituen, entre d'altres, els treballs analítics del tàndem **Daniel & Geo Fuchs**, els fragments de vida que representa la pintura sense límits d'**Oriol Vilapuig** o el discurs de gènere en relació a la identitat femenina de **Marina Núñez**.

D'altres artistes com **Soledad Córdoba** evoquen un univers oníric que contrasta amb les cartografies silenciades de l'argentí **Guillermo Kuitca**. Per la seva banda, l'artista guardonada amb el Premio Nacional de Fotografía 2017, **Cristina de Middel**, qüestiona el llenguatge i la veracitat de la fotografia.

Ocultació

Seguint el recorregut, *ocultació* és el segon capítol de la mostra que compila els treballs d'autors tan heterogenis com **Carmen Calvo** –artista que reflexiona sobre la religió, la censura o la representació–, **Bernardí Roig** i la seva inquietant concepció de solitud de l'ésser humà contemporani, o la recerca de **Tatsumi Orimoto** entorn de la lluita per constatar la insolència de l'estat del benestar a través d'accions quotidianes.

D'altra banda, la reflexió de l'ampliament premiat **Douglas Gordon** –Turner Prize de 1996 o la Biennal de Venècia de l'any 1997–, entorn del concepte de temps i concebut des del prisma del cinema i el videoart, contrasta amb la mirada personal de l'artista cubana **Marta María Pérez Bravo** qui atorga a la santeria i a la religió, elements pertinents de la seva cultura, un espai privilegiat.

Dissolució

Finalment, i cloent el recorregut, el concepte *dissolució* augura la mutació de les “grans veritats” com ara l'estat, la religió o la família. L'individu anhela no tant el ser com l'estar sentint, és a dir, viure el present. Si bé la modernitat es caracteritza per una clara voluntat d'homogeneïtzació i pertinença, la postmodernitat es presenta com a exclusiva, divisòria i ambigua.

En aquest context de transformació, el sociòleg polonès Zygmunt Bauman ens alerta: “una vegada que la identitat perd els ancoratges socials que fan que sembli natural, predeterminada i innegable, la identificació es fa cada cop més important pels individus que busquen desesperadament un nosaltres al qual puguin tenir accés”. Però, com pertànyer a un nosaltres quan la solidesa d'allò públic també s'ha transformat en líquid a mans d'un govern mundial absent de rostre?

Roger Ballen, **Miriam Cahn**, **Pep Carrió** o **Evru** són alguns dels artistes que s'inclouen en aquest àmbit. **Bianca Beck** tanca el recorregut amb una obra exempta de títol que, mitjançant el buit que es crea en un tela cremada, ens remet al rostre absent.

Daniel & Geo Fuchs
Cabeza de niño con gorro turco
1999

Carmen Calvo
Quien suponen que soy, 2013

Bianca Beck
Sense títol, 2009

Textos dels artistes

Cadascuna de les obres que es presenta en aquesta exposició va acompanyada d'un breu text que cada autor va escriure en el moment en què el col·leccionista adquiria l'obra. En alguns casos, l'autor del text no és l'autor de l'obra, sinó un especialista en el seu treball.

Àngel Bofarull

La meua peça *La novia* i el perfum, estan impregnats del segle XIX. El segle XIX és la meua obsessió. *La novia* fa olor a naftalina. La naftalina és el millor aroma, el que els altres rebutgen però el que conserva tot allò que els altres han oblidat.

...

La infanta Azucena guardava totes les seves emocions en petites bosses de paper, per això, la infanta i els sobres feien olor d'assutzena.

Un dia Azucena que era jove i altiva va descobrir que en el calaix de la dreta del seu tacador hi havia una dotzena d'assutzenes; va pensar que això era estrany i meravellós alhora. Des de llavors la infanta es va anar transformant mica en mica en una assutzena trista.

La infanta no feia mala olor però el seu gos sí.

Àngel Bofarull

Jonathan Callan

Text relacionat amb l'olor i el treball de Jonathan Callan

Jonathan Callan manipula els seus materials perquè revelin una mica més d'ells mateixos que el que és immediatament aparent. El seu mal ús genèric de llibres potser és generat pel seu interès en aquells moments d'ocupació amb el món en el qual les paraules no serveixen.

Vaig conèixer Jonathan Callan el 1980, quan vam estudiar junts art en la universitat de Goldsmiths. A tots dos ens interessaven els espais per a galeries alternatives i conjuntament amb altres artistes vam muntar un espai i diversos habitacles en unes cases velles prop de Goldsmiths. El que mostràvem en aquest espai alternatiu era bastant intranscendent comparat amb l'experiència de treballar en una casa en ruïnes i fer-la de nou habitable.

Des del principi va quedar palès que Jonathan tenia una gran facilitat amb els materials de construcció. La casa feia pudor de guix podrit i cada matí ens despertàvem amb aquell tuf i la pols al nas. En el meu record perdura la transformació de la casa durant tot un any.

De mica en mica la casa i la galeria s'anaven acabant i l'olor de guix fresc i de pi serrat substituïa l'olor de descomposició. Jonathan va quedar molt complagut amb aquella transformació i l'ús d'eines i materials de construcció perdura en el seu treball fins avui. Els llibres són transformats en espais miniatura. L'estudi de Jonathan està convenientment situat prop del mercat dels encants, un lloc on troba la majoria dels llibres que fa

servir com a matèria primera de la seva actual sèrie de treballs. L'estudi de Jonathan té un sostre de plàstic transparent per on entra la llum i on a l'estiu pot arribar a fer molta calor. La calor escalfa els llibres humits, la fusta... i la pols de guix. Aquests "perfums de transformació" van associats a Jonathan Callan i la seva obra. Pols i coses velles reutilitzats, que tenen una nova vida sota el nom d'Art!

Paul Hedge, Director Halis Gallery, London

Soledad Córdoba

On resideix l'olor d'una fotografia?

Com parlar d'olor des de la fotografia...

Quan projecto una idea que després esdevindrà una fotografia, l'olor no hi és present de forma conscient, vaig lliscant per l'espai mental a través d'imatges que construeixen a poc a poc el que serà la imatge final... Em moc sigil·losament en un bosc que es troba a l'altra realitat que viu paral·lela a mi... De vegades només estic dins d'una foscor densa que m'ofega i d'altres, em trobo en clarianes lliures de malesa, però el camí continua fins que em desperto amb una vaga idea del que seguiré treballant aquí, en aquesta realitat en la qual tots els sentits són ¿"reals"?... M'és difícil posar olor a les obres, però l'interessant de tot aquest procés és que l'espectador les senti amb tots els seus sentits. L'olor és part de la memòria de l'ésser, igual que les imatges que es capbussen, esvaïdes i velades, en l'inconscient del record i que quan reneixen de les cendres es revifen amb tots i cadascun dels sentits... Tan sols en l'experiència personal quedaran emmagatzemades les sensacions i les olors que marxaran amb cadascú.

Soledad Córdoba

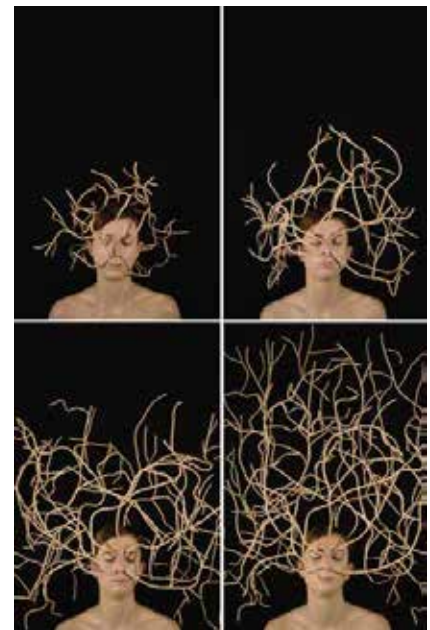
Daniel & Geo Fuchs

Ha dormit durant centenars d'anys – al seu vas ple d'alcohol – s'ha convertit gairebé en escultura – tota impermanència acabada – el seu temps conservat – sentim reverència envers aquell temps – davant la sensació de saber que ell va viure fa 250 anys – la mort té alguna cosa tendra en aquest rostre, però la mort és també una cosa molt abstracta, difícil de fer tangible.

Una olor familiar per a nosaltres, quan entrem en una col·lecció – quan ens submergim en un món de preparacions d'alcohol – misteriosament – als seus prestatges d'arxiu, esperant a ser considerats com a éssers, a no ser oblidats.

Cada visita ens porta sorpreses noves, confrontacions noves...

Daniel & Geo Fuchs

Programació expositiva — *Museu Can Mario*

Cristina de Middel

Xina és una festa privada en un immens club de socis al que només hi accedeixen els que han superat totes les pressions i els que van saber interpretar els manaments revolucionaris combinant-los com els millors xefs. Nitrats i espumes d'ideals que s'emplanten deliciosament per al consum de pocs. Des de d'alt de la seva torre d'ivori, acer i vidre, miren com es posa el sol (naixent) i la seva pell s'estarrufa davant una paleta de taronges que no fan olor.

A baix, esperant a la llarga cua d'entrada al club i escoltant la música disco de fons, distorsionada per les portes blindades i els crits dels guàrdies de seguretat, estan els que tenen vides normals, iguals, rutinàries. 1300 milions de persones que saben que hi ha una festa però que esperen donant-ho tot, com mana la revolució.

Cristina de Middel

Jesús Etxarte

Si no sóc nooloro,
si sóc molt decanto,
si deixo de ser, em recorden pel que vaig ser,
no sé si seré.

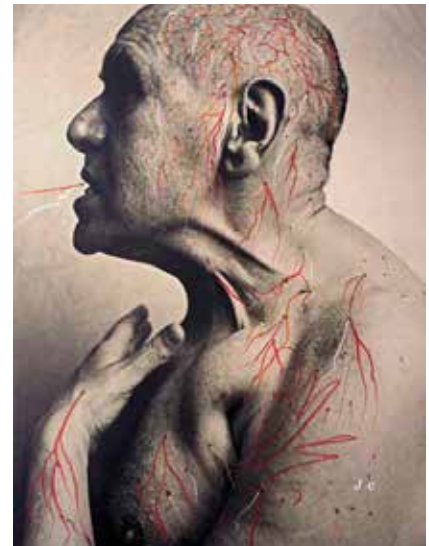
La meva química surt pels porus i escampa aquesta mescla de laboratori viscut de vides químicament complexes.
Ara existeixo en aquesta foto congelada per a la memòria.

Jesús Etxarte

Hanna Hänninen

Hi ha una cara silenciosa però en lleu moviment, els ulls tancats, respirant i espirant. Les olors es tornen tan intenses que em distreuen de l'exercici. Hi ha una olor d'encens de sàndal i noto la meua aixella una mica tensa. Un moment de pau, ni un sol so a la sala de meditació, el caos a l'exterior de les seves vores. Igual que la ciutat que mai dorm, o que la teva ment, la ment que és una construcció més gran que el que una ciutat pugui arribar a ser mai. Sóc testimoni de tot això i a la vegada deixo que flueixi. Estic aquí. Estic en pau. La ment pot estar en equilibri o no, no ho pots veure. Tampoc pots veure la ciutat però sí les seves llums, capturades. El temps d'exposició fou tan llarg que la meua respiració va quedar "registrada" a la pel·lícula. Com una performance feta amb l'instrument més mínim però també el més essencial que existeix en el món: la respiració i, per tant l'olfacte, ja que tots dos estan indissolublement units. Mentre revelava el negatiu podia olorar la fragància de romaní i el sopar que estaven cuinant els nostres veïns. Em vaig sentir sola, ja que no vaig tenir companyia per sopar aquella nit.

Hanna Hänninen

Programació expositiva — *Museu Can Mario*

Sara Huete

Sentits, sensacions, percepcions
Els records que evocuen els nostres sentits
Vincular una experiència sensorial amb el passat
Associar un record amb una olor, un sabor
Com la rosa de Rilke
Com la magdalena de Proust
Com aquesta rosa

Sara Huete

Guillermo Kuitca

Aquesta obra de Guillermo Kuitca representa un rostre femení cartografiat. L'afany de Kuitca per cartografiar no té com a origen la voluntat d'oferir-nos cap mena d'informació de caràcter geogràfic. El que pretén en realitat és que els elements cartogràfics adquireixin una capacitat descriptiva que va més enllà de la merament geogràfica. La construcció d'un llenguatge propi que va més enllà del mapa i que té com a base la retícula i els nodes.

Mapes de la sensibilitat i dels sentits, un recorregut analític pels sentits i cap als sentits a través d'un rostre femení que rastreja llocs amb prou feines coneguts.

Aquesta obra evoca les olors pròpies d'aquests llocs poc freqüentats, olor al fang humit de camins sense gairebé petjades, aromes de molsa naixent sobre pedres calcàries i dels fongs que neixen al peu dels troncs d'arbres centenaris. Perfums que es troben continguts en una espessa capa de boira com si fos un flascó que conté les essències de l'inescrutat.

Deconstruir, disseccionar, esmicolar, desdibuixar o cartografiar són pràctiques constants en l'obra de Guillermo Kuitca, exercicis d'anàlisi minuciosa que evocuen i recreen rastres del passat.

Llucià Homs – Jordi Mesalles
(validat per Guillermo Kuitca)

Mike MacKeldey

Sí, clar, m'estimo l'olor de les meves pintures a l'oli.... una i una altra vegada oloro els meus quadres. Va ser amor a la primera olor, recordo molt bé aquest dia, quan vaig obrir les meves primeres pintures a l'oli. Però com a contingut del text tot això em sembla força banal.

Una vegada i una altra em dedicava al tema... així que al final se'm va ocórrer la idea de pintar amb el nas.

Mike MacKeldey

Maria Núñez

Algunes de les característiques dels monstres són: la inestabilitat d'un cos tou i fluid capaç de metamorfosar-se, l'heterogeneïtat d'un cos híbrid format per combinacions il·legítimes, l'obsenitat d'un cos sense vores o contenció que transgredeix els seus propis límits.

Amb tot, el que realment és esgarrifós és el cos idealitzat o canònic, un cos rígid, pur i segellat. No sé qui podria habitar-hi sense patir rampes, autisme i claustrofòbia.

Per sort només és un cos imaginari.

El nas, l'oïda, les conques dels ulls, la boca, els porus de la pell... Els nostres sentits reposen en orificis. La nostra pell no és una armadura, més aviat una fràgil membrana mòbil, foradada, permeable, contigua a la resta del món.

Marina Núñez

Valentín Vallhonrat

Quan era petit en el vell ascensor de fusta i vidre que portava a casa de la meua mare, amb la que vivia, una o dues vegades a l'any reconeixia, combinat amb el de l'ascensor, una olor barrejada de cigar Chesterfield i una antiga colònia que contenia fusta de sàndal i vetiver. Era l'olor del meu pare. Fa dos anys va morir i no aconsegueixo recordar aquella olor. Només queda la descripció.

Valentín Vallhonrat

Programació expositiva — *Museu Can Mario*

Vedovamazzei

L'obra es basa en una anàlisi de dos tipus de relació:

El rigor pictòric en l'abstracció típica de les avantguardes artístiques del segle xx.

La ruptura com a impuls racional.

PUTIN

És una obra inspirada pels polítics. Un retrat de Putin (Vladimir) és un signe, i un símptoma, de la dolorosa ceguesa davant dels defectes de polítics abjectes. Ja no es pot dibuixar res.

SHOES AND COLOURS

Les sabates són una apassionada dedicació al principi que la brutícia organitzada té les seves pròpies qualitats estètiques.

La pràctica artística és la premissa necessària per a la creació del procés creatiu, de manera que l'empremta d'una sabata es converteix en substància pictòrica, cola o material adhesiu.

Des del principi, unes determinades sensacions olfactives han anat unides a aquestes dues obres: és curiós com el retrat de l'estadista desprèn una certa olor a vell, a tancat i brut, mentre que Shoes and colours obre les finestres i deixa entrar una aroma molt més optimista.

Vedovamazzei

Oriol Vilapuig

Un dibuix sobre un paper de 56 x 76,5 cm, prou rugós perquè la fricció del carbonet sobre la superfície permeti deixar un traç discontinu i subtil. La imatge descriu un cap recolzat en un dels costats. El que primer ens suggereix és la idea de màscara, potser per com està encerclat el rostre i per la tensió que la composició genera, ocupant pràcticament els límits del marge del paper.

El rostre té els ulls tancats, com si estigués dormint, amb una actitud de placidesa, sensació que reforça el títol en francès Rêve, "somni". El títol va acompanyat per dues lletres, R.H., una referència a la fotografia que Raoul Hausmann realitzà amb el mateix títol el 1930.

No sé per què és recurrent en la meua obra aquesta imatge d'un cap recolzat amb els ulls tancats. Suposo que té alguna cosa a veure amb la suspensió de la consciència i dels sentits. Una imatge però no és mai unívoca sinó que ella mateixa aglutina múltiples significats i associacions. Probablement a causa del gest que descriu el rostre, el sentit que Rêve ha suggerit és el de l'olfacte, perquè els altres estan anul·lats, no hi ha visió, ni so (el rostre no té orelles i la boca es manté tancada).

¿No és cert també que quan volem olorar alguna cosa fem un gest similar i intentem anul·lar els altres sentits per potenciar i concentrar-nos en el sentit que estem utilitzant?

Oriol Vilapuig

Programació expositiva — *Museu Can Mario*

Brian Bress

“Busca llibres que siguin més vells que jo. Aquest fa olor de resclosit. Obre’n un altre. Té l’olor del terra d’una botiga de rampoines. I ara un altre. Aquest fa olor d’aula de ciències d’institut. Tapa-li els ulls, la boca i el nas amb paper retallat.”

Brian Bress

Carmen Calvo

Olor, presència del rostre
Rostre, banyat d’ulls
Ulls oberts, que ploren
Ploren llàgrimes complexes d’olor
Olor de sal
Sal del Mediterrani
Mediterrani ja, viscut
Viscut dejà vu (ja vist)
Vist els ulls
Que evocuen vívids records

Carmen Calvo

Luciana Crepaldi

Les flors de plàstic no moren

Que quedi ben clar: el personatge d’aquesta sèrie de Luciana Crepaldi no és una romàntica estúpida, renovant la seva creença en la regeneració de l’home. Ella s’interessa per les tulipes blanques com una performance que fereix i sedueix. Es tracta, potser, del fetitxe d’una solitària? Però quina classe de solitud? Ella no té cap gust babaca1 per la determinació que denota fragilitat, submissió i insignificança. No és la dama de les camèlies. Pot ser dit impunement, fins i tot amb un cert somriure, que tots els somnis perfumats l’embolcallen, instrument o escenari per a una determinada activitat màgica o poètica. No hi ha més mentides, no es juga amb el cor: fi de les metàfores, regne de l’olor. Tot l’esperit de la noia fa olor de groc pàl·lid; coloració daurada del mar quan es fa fosc; abelles ardents bronzint i zigzaguejant per les olors. La llum dels tons de jardins invisibles; els trèvols liles de les il·lusions perdudes; alecrín2 i canyella; el suc verd d’una vella música dels Titãs3; una densa i selvàtica delícia d’obra finalment acabada.

En veure aquest estrany rostre (feliç?), dopat per l’olor de les flors inventades, qualsevol persona, conforme amb el seu estat d’ànim, aprecia el seu art i els pètals de tulipesamb gran entusiasme.

Antonio Júnior, Brasil, 2002

Programació expositiva — Museu Can Mario

FUNDACIÓ
VILA CASAS

CAN
MARIO
PALAFRUGELL

De Val & Leto

En Pink Agent sempre deixa seqüeles al qui el respira... curioses mutacions i canvis radicals en l'estètica inicial de les persones que entren en contacte amb ell. En Pink Agent té una olor indescriptible, una barreja de trementina i líquid de revelat, s'acostaria a aquesta sensació que es percep en olorar una tela acabada de fa poc o una foto recentment treta de la cubeta.

De Val & Leto

Esther Ferrer

Està amb bot.

Esther Ferrer

Douglas Gordon

A proposta de sentits privilegiats o provocats: l'obra de Douglas Gordon
Alguns artistes de la modernitat van entendre que els nous procediments per a la creació plàstica, les anomenades arts visuals, podien assumir més que no pas aspectes representatius o reproductius, actituds agressives i transgressores que en lloc de conservar l'establert portessin a la seva destrucció, una nova forma possible, inèdita de la realitat ambient. És real tot el que es veu, però també és real allò que convertim en real, a què donem presència inèdita. Aquesta opció plàstica té sentit pel fet d'oferir presències actives reals que ens obliguen a donar-los contingut, significat, encara que sigui inusual o inesperat, de vegades obligat per la nova coherència que cal ordenar des dels sentits perquè el presentat sigui accessible a l'enteniment. Douglas Gordon és un d'aquests agressors de l'immediat i ho practica fent servir el temps però també –com en el cas present– el foc. Un temps o un foc controlats, lligats de mans, que suspensen la seva acció i activitat quan l'artista ho decideix, que és quan ha aconseguit que l'observador el segueixi a ell i no pas l'objecte primigeni que motiva l'acció. Aquestes imatges així suspeses i interrompudes en el temps en els seus processos altres, inclòs l'agressiu, es presten, s'ofereixen a noves funcions. La que posseeix la col·lecció olorVISUAL, passa de ser una fotografia atemptada, per un motiu subjectiu o d'aberrant joc sàdic, al marge de la desfiguració aconseguida, a adquirir un sentit i un significat nous: el seu nas ha estat alterat i en aquest precís instant, el que clama i posa en evidència la imatge és l'imperatiu de l'olfacte. Després –amb el consentiment o sense de l'agressor– cal preguntar: de quin sentit bàsic volies desposseir la imatge? ¿Del de la bellesa o del de l'olor? Els ha aconseguit tots dos i el segon amb escreix, posant en evidència l'horrorosa i, per al piròman, dolça olor del foc que crema o la fortor pudenta de la carn abrasada. Digne premi Turner, el de Douglas Gordon.

Arnau Puig

Programació expositiva — *Museu Can Mario*

Lola Guerrero

Un bodegó amb rostre de dona.
Un cúmul de pètals que ens embolcalla en una fragància efímera.
La sensació olfactiva del constant canvi.
La fugacitat de la bellesa i la tensió del temps...
Un intent de conservació com si es tractés d'alquímia...
Només ens queda el record de la fragància d'aquestes roses...

Lola Guerrero

José Leguey

Aquella aroma li va portar records d'aquell forat o habitacle on s'acumula-
ven, recolzats a la paret, cartons, papers, teles, obres inacabades, absorbint
l'olor, l'olor inquieta, l'olor perduda, l'olor esquiva, l'olor blanca, l'olor del
temps.

José Leguey

Kira Leskinen

L'aire és sec. Sento l'olor de la carretera, de la terra fangosa i de la pols de
sorra dins l'aire. Els arbres es gronxen suaument i els mangos estan massa
madurs. En compro dos. El venedor em dóna el canvi. Les monedes són
calentes i l'olor de metall se m'enganxa als dits.

Kira Leskinen

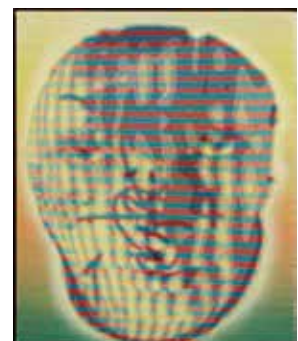
Markus Oehlen

En aquesta obra de Markus Oehlen apareix un rostre que aconsegueix
encarnar la bellesa i la serenitat a través de formes psicodèliques i fràgils,
formant un suggestiu i misteriós rostre.

El complex tractament que dona Oehlen a les seves obres ens suggereix
que l'artista té la capacitat de modificar totes les imatges substituint la
realitat per una representació complexa composta de capes superposades,
com si es tractés de processos mecànics intercalats amb taques pictòriques
de tractament clàssic.

És aquesta la funció que té el perfum? Substitueix la nostra realitat? Ens
canvia?

Galeria Juana de Aizpuru

Programació expositiva — *Museu Can Mario*

Tatsumi Oriomoto

Godzilla va ser creat per la radioactivitat però Bread Man (“Home de Pa”) va ser transformat en monstre per la religió. La idea inicial de la performance va venir de la Bíblia: unes amigues meves em van obligar a llegir-la. Em van ensenyar que Jesús havia dit als seus deixebles en l’últim Sopar: el pa és la meua carn i el vi negre és la meua sang. L’olor del pa és molt característica però en la cuina japonesa no es feia servir pa.

Tatsumi Oriomoto

Marta Mª Pérez Bravo

Les referències a la santeria o la religió que Marta María Pérez Bravo reté i fotografia se’ns presenten com una interpretació de la condició original de l’èsser humà. Són accions motivades i regides per la creença en la comunicació i la transformació dels éssers i els objectes. Les seves imatges representen diferents rituals que estan destinats a rescatar de l’oblit, i a preservar la continuïtat, d’un món màgic que ella no vol que es perdi. Se’ns mostren escenes en què es barregen talismans amb amulets i amb símbols màgics que ens parlen de l’energia que anima la vida.

En aquesta fotografia pren com a centre l’èsser humà. Observem accions que es podrien situar en aquest espai intersticial que hi ha entre el pensament i la sensació, concretada en aquesta constant presència-absència del rostre humà. Se’ns nega la visió d’allò que més informació ens podria oferir, el seu rostre. Apareix metamorfosada, se serveix d’artificis, màscares i objectes per disfressar o negar el seu rostre. Ens parla de les seves creences, pors, quimeres i sentiments, se serveix del seu propi cos perquè el públic senti, vegi i oïri allò que normalment no veu.

El rostre fa referència a la presència, amb ell es pretén subratllar la identitat de l’individu, la seva olor, el seu sabor, el seu... És el lloc on tenen lloc tots els jocs metafòrics.

La seva olor ens porta a un pou de conflictes, símptomes i inquietuds, l’espai en què es fan visibles totes les necessitats, on el subjecte es fa vulnerable i ensenya tota

la seva fragilitat. La seva empremta ens remet a la pèrdua, a la desaparició personal.

Marta Mª Pérez Bravo

Programació expositiva — Museu Can Mario

Bernardí Roig

Com no podia ser d'una altra manera, i una vegada assumida la insubordinació dels afectes, el catedràtic Ernst-Rudolph Mayer de la universitat de Princeton va declarar, gairebé sense immutar-se, que la cara era, sens dubte, el rostre del desig insatisfet. El silenci de l'auditori va ser eixordador. Ningú, ni els més atrevits, no van gosar, no pas obrir la boca, sinó ni tan sols pestanyejar.

El silenci va aconseguir petrificar el temps i els instants en successió foren embalsamats. La frase del catedràtic Ernst-Rudolph Mayer de la universitat de Princeton havia travessat del tot aquell lloc i havia perforat de tal manera els aparells auditius del públic que la paràlisi fou definitiva. Però, com els esdeveniments ja ens hi han acostumat, algú -no el més atrevit, ni el que tenia més coratge, ni per descomptat el més valent, no: només algú que podria ser qualsevol- va moure, quasi sense adonar-se'n, l'aleta dreta que envolta la fosa nasal i va olorar el silenci. Aquest petit gest, per altra banda natural, va provocar un terrabastall monstruós que fou el principi del final de l'hegemonia del pensament sobre l'olfacte. I a partir d'aquell instant fundador i absolutament revolucionari, ja res va ser el mateix en les societats del capitalisme avançat. Evidentment, l'home que va moure, quasi sense adonar-se'n, l'aleta dreta que envolta la fosa nasal i va olorar el silenci fou condemnat a portar el nas dins d'una gàbia per tota la vida i, com sol ser obvi en aquests casos, fou convertit en líder i posteriorment en màrtir de la Lliga dels Homes que Oloren les Coses. I la història el va absoldre... Però aquesta és una altra història.

Bernardí Roig

Roger Ballen

El meu sentit de l'olor sap quant la natura és a prop.

Roger Ballen

Bianca Beck

Roger Ballen
Neix un nen
Amor ardent
Flor que s'obre
I que fa olor
Neix una mare
Neix un pare
Bonica cançó
Silenci i llàgrimes
Felicitat que crema
El cor
Foc i desig
Pluja i flama
Neix un nen
Amor ardent

Linda Beck

Programació expositiva — *Museu Can Mario*

FUNDACIÓ
VILA CASAS

CAN
MARIO
PALAFRUGELL

Miriam Cahn

Les obres de l'artista suïssa Miriam Cahn destaquen como contrapunt del conjunt. Les intrigants teles de l'artista mostren retrats d'individus de gènere indeterminat, humans o animals, d'ulls molt oberts. Els colors vistosos, la intensitat i l'impacte immediat de les seves imatges fantasmagòriques mostren la iconografia personal desenvolupada per l'artista, fortament influïda pel bel·ligerant moviment feminista dels anys 60. Els mons de silenci, dones, animals i guerra, el cos transfigurat com un objecte de violència, es reflecteixen constantment en el seu treball, com una densa barreja de colors i de penetrants olors. Les obres de Cahn expressen simultàniament un sentit de solitud malenconiosa i una impressió intensa de força creativa, revolucionària.

Silvia Dauder

Pep Carrió

Recordo l'olor...
20 olors a la memòria

Recordo l'olor d'un vell àlbum de fotos.
Recordo l'olor d'alcohol i de por quan venia el practicant.
Recordo l'olor calenta de la mula a l'estable.
Recordo l'olor de la terra mullada al setembre.
Recordo l'olor fosca dels armaris a casa dels meus avis.
Recordo l'olor d'espelma i de sant a l'església.
Recordo l'olor dels discos de vinil en sortir de la funda.
Recordo l'olor de mar a les fustes naufragades.
Recordo l'olor del plom fos en caure a l'aigua.
Recordo l'olor del vaixell quan anàvem a Barcelona, salnitre i petroli.
Recordo l'olor de corda i cartró al magatzem del meu avi.
Recordo l'olor d'un llibre de races humanes.
Recordo l'olor de pipa i de tristesa a casa dels meus oncles.
Recordo l'olor d'un vell àlbum de fotos.
Recordo l'olor de la botigueta de queviures, menjar i detergent.
Recordo l'olor de fum quan Sebastià cremava rostolls a l'alba.
Recordo l'olor del barri xinès de Palma, pixats i humitat.
Recordo l'olor narcotitzant de les figueres.
Recordo l'olor de greix i de ferro d'una vella pistola.
Recordo l'olor de les cases abandonades.

Pep Carrió

Programació expositiva — *Museu Can Mario*

Manel Esclusa

Solucions aquoses
revelen la imatge.
Mires.
El nas, a prop de la cubeta.
Respires.
Olor a vermell i penombra.
La sang, enverinada.
De fotografia.

Manel Esclusa

Jesús Etxarte

Fusta macerada en Rosada,
carreus de pedra amb eco,
orenetes amb caminar d'espert,
espai sonor ple/buit,
copies of copies, mimesi of mimesi,
Indian Summer,
paradís a destemps,
canviarà l'olor del marfil per l'aroma del
caffè alla Napoletana,
50 anys de vida en dues pàgines,
5 pensaments en cent pàgines,
olors senzills recordats...Kind of Blue.

Jesús Etxarte

Evrú

QUINA BONA OLOR A ÈXIT.
SÓC FELIÇ I NO EM REFIO DE NINGÚ,
A BAIX FENT EXERCICIS EL MEU BON AMIC DASU,
DIAGNOSTICAT COM A ESQUIZOFRÈNIC EMOCIONAL.
ESTEM VIVINT UNA TERRIBLE GUERRA A IRAK
I EL NOSTRE PRESIDENT SE'N VA DE VACANCES AMB
BUSH I BLAIR.

EVRU

Eduardo Ibañez

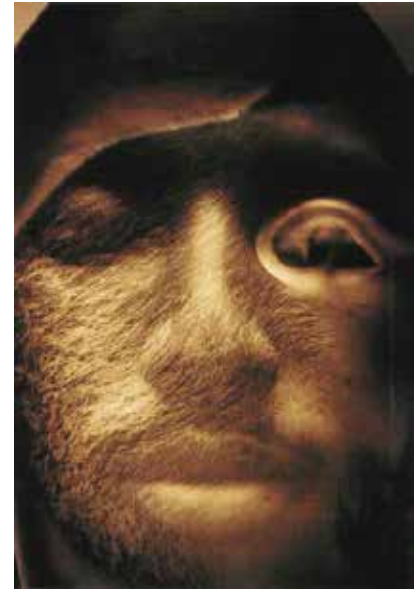
Totes les aromes possibles

¿Tenen les fotografies la capacitat d'atrapar-nos en una experiència sensorial que va més enllà de la seva aparença formal, quan el seu codi de representació afecta exclusivament la privacitat de qui les executa? O és que potser no existeix al substrat de moltes d'elles alguna cosa més que l'omnipresent olor dels químics que les han fet reconeixedores?

La virtualitat de la imatge desperta en nosaltres el desig de l'absent.

¿Serem capaços d'extraure'n la informació necessària per superar la pura catalogació informativa, que transcendeixi el purament enginyós? ¿Serem tan pobres de quedar-nos en aquesta lectura restringida que a penes arriba a avançar més enllà d'un joc compositiu, d'una estructuració de grisos o matisos? ¿Seríem capaços de fotografiar amb els ulls tancats allò que només ens captiva per la nostra curiositat olfactiva? Oloros com a tons? O és que potser les fotografies no contenen totes les aromes possibles?

Eduardo Ibañez

José Ramón Lido Rico

Escales amunt, l'olor a resina que impregnava totes les parets de l'estudi bufetejava la castedat de qualsevol subjecte i de sobte desapareix, tot desapareix.

El cabell es plastifica per impedir unions perpètuas, quatre taps de cel·lulosa protegeixen orelles i nas per evitar filtracions fatals: ja no es pot sentir ni olorar el món.

La corda premsada, mastegada, regala un estrident so intern que en contacte amb les dents electrifica el cos de dalt a baix.

Estar submergit amb els ulls tancats fa que el món deixi de veure's, la massa humida i freda actua com un grat bàlsam de perfusió.

L'escaiola endureix atrapant amb enveja la inquilina cel·lulosa del nas, regalant en aquest instant una canilla d'efluvis indeterminats provocats pel coneixement de tots els elements, despuntant, la febril crema hidratant que intentava aixoplugar el semblant amb una blanca màscara menyspreable, viscosa i inestable.

En un instant, tota aquesta demència inunda i sacseja sense pietat i a traïció fins el darrer paratge del crani.

José Ramón Lidó Rico

Programació expositiva — Museu Can Mario

FUNDACIÓ
VILA CASAS

CAN
MARIO
PALAFRUGELL

Markus Linnenbrink

Igual que les calaveres de sucre típiques del Dia dels Morts a Mèxic, aquest crani recobert de resina de colors no fa olor de mort, encara que sigui una imatge, explotada fins a l'avorriment, que la representa en la cultura popular.

Les gotes, ombres i formes de vius colors de què està recobert més aviat remetent a la celebració de la vida que es produeix en ocasió del Dia dels Morts. Tal com passa en aquestes festes, recorda als nostres sentits les coses vives i amb olor, potser fins i tot coses com dolços i lliminadures.

Markus Linnenbrink

Duane Michals

La filla de Heisenberg

La llum de la finestra banya de blanc l'habitació de la filla de Werner Heisenberg, el científic. És una estança neta, fa olor de net. D'ençà que era una nena ha vist moltes vegades, penjats de les parets de la casa, els retrats de la família, les belles cares a les quals, d'alguna manera, s'assembla perquè la reconeixen en silenci. Aquestes cares l'han mirat sempre, detingudament, però el primer cop que ella se'n va adonar va ser quan el seu pare es va disposar a llegir-li la història d'Àlícia al País de les Meravelles. Un reflex de plata, gairebé imperceptible, relliscava d'entre les mirades dels retrats quan va sentir per primera vegada el conte d'una nena que es troba davant del mirall. La filla de Heisenberg s'oblida de tot mirant la seva pròpia cara, sorpresa. El paisatge alemany que es pot veure a través de la finestra li resulta tan indiferent com ella és indiferent al paisatge, potser el paisatge de l'illa de Helgoland. Els seus ulls estan recorrent ara els turons de les seves celles, la profunda vall de la seva boca, els vessants del seu nas. És el mateix nas del seu pare, el nas que va haver de protegir de les al·lèrgies de Helgoland, la llunyana illa que no té pol·len. Mou, gira, sacseja una i altra vegada la seva mirada al mirall fins que aconsegueix fer-hi desaparèixer la seva pròpia cara. Els arabescos de les seves orelles, però, encara hi són, aquests també són els seus cabells i aquest és el seu coll. Mai no aconsegueix veure's tota sencera i tampoc no està molt segura del que vol veure. Ho havia dit el pare, en una ocasió, després de tocar el piano i de rellegir Goethe sobre el fals moviment: "és impossible conèixer amb precisió absoluta la posició i la velocitat en les partícules subatòmiques, dues de les magnituds bàsiques de la mecànica." Associa el seu pare amb una olor complexa i intermitent. Quan és a prop és una aroma lleugera, discreta, quan s'allunya canvia profundament i esdevé vestidures sumptuoses i riques. Una olor que és companya. La llum en una fotografia, com en un mirall, il·lumina unes zones a costa d'enfosquir-ne d'altres. El lloc de l'espectador és inquietant perquè és incert.

Duane Michals

Programació expositiva — Museu Can Mario

Jean Michel Othoniel

Com a artista, vaig triar el sofre a finals dels anys 90 per a unes escultures petites i ambivalents. Malgrat la seva bellesa intrínseca, que sempre està present en les meves obres, el sofre per a mi era un element vulgar. La pols de sofre, a causa de la seva forta olor repel·lent, se solia escampar al peu de les parets per tal d'impedir que els gats hi pixessin. Era un material de baixa categoria, però que al mateix temps, per la seva relació amb els volcans i l'alquímia, em permetia de fer volar la imaginació. A més a més, i sobre tot, atès que els títols de les meves obres sempre han estat descriptius i particularment significatius, la paraula sofre, en francès soufre, desvetlla algunes associacions eminentment poètiques, com ara: *soufre*, *souffrir*, *souffreteux*, *sulfureux* [sofre, sofrir, malaltís, sulfurós]. D'altra banda era una opció que encaixava amb el meu desig de treballar amb un material que no haguessin utilitzat abans altres artistes.

Jean Michel Othoniel

Luis Macias

EN PATRICK ESTÀ DE VISITA A LONDRES, ESTÀ EN UN PUB,
SAP QUE NO ÉS EL MILLOR LLOC PER A UNA CITA. MIRA EL
RELOTGE, ET MIRA A TU, ESTÀ SEGUR QUE NO EL VEURÀS...
LI FASCINA LA TEVA OLOR...

Luis Macias

Cecilia Paredes

“Son tus perjumenes mujer los que me sulibeyan...”
C. Mejía Godoy.

...“Ningú no jugava i ningú no s'afanyava en aquest carrer, ni tan sols els remolins del terral pesats com pedres.
Ja no es podia sortir ni entrar enlloc. La boirina o el sol eren de sorra...”
Extracte de Crónica del Niño Jesús de Chilca. 1982. Poesia d'Antonio Cisneros.

Com en el poema de Cisneros on gairebé ens podem palpar la sorra sobre la pell, l'exercici de la memòria fa diverses giragonses fins a convergir en un tot, produint així un imaginari personal únic pde qui recorda.
En el cas de Dreaming Rose, 2009, la sensualitat de l'olor presideix i reuneix a tots els altres colors sota el seu aroma.
El tema de l'obra és de caràcter autobiogràfic i tracta d'un record d'una finca de flors perduda. En pintar les roses sobre la pell és l'acte més proper a la tradició tribal i primera del tatuatge: informar procedència, res més proper a l'acte mateix d'untar-se perfum.
El títol en anglès lúdicament evoca dos moments: el del personatge somiant (Rose is dreaming) i el de l'acte de recordar les seves roses (Dreaming of roses).
I a través d'aquesta imatge, l'aroma apareix per a quedar-se per sempre.

Cecilia Paredes

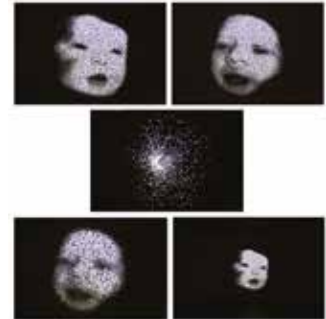
Programació expositiva — *Museu Can Mario*

Charles Sandison

“A vegades intento visualitzar el viatge d’una paraula quan surt dels llavis d’una persona i es dirigeix al seu destinatari, o imagino, quan estic en una biblioteca, que tots els llibres murmuren. Veig llavors un esbart d’ocells que semblen desplaçar-se de manera caòtica i que tot i així segueixen el seu viatge. Amb Genoma, busco el primer alè, la primera olor, l’origen de tot.”

Charles Sandison

Wolfgang Tillmans

La fotografia de Tillmans ha abordat al llarg dels anys un ampli ventall de gèneres i continguts, incloent-hi amb freqüència el retrat. En el seu conjunt, la seva pràctica artística ens remet a la idea d’un extens work in progress el motor del qual són un constant qüestionament i re-contextualització de tot els elements constitutius de la fotografia.

No es d’estranyar doncs, que l’obra titulada Anders, Brighton Arcimboldo s’hagi inspirat en la pintura del genial artista manierista Giuseppe Arcimboldo.

La relació entre l’home i el seu entorn natural i els sentits que intervenen en l’esmentada relació foren temes recurrents de l’art manierista de la segona meitat del segle XVI. Però l’obra d’Arcimboldo guarda en la seva poètica un altre mecanisme que ja apunta directament al Barroc i que la fa encara més interessant als ulls de Tillmans: la perpetua combinació dels seus elements constitutius que per ella mateixa ja garanteix una infinitat de possibilitats.

Si ens fixem en la relació del sentit olfatiu i les obres d’Arcimboldo, sens dubte és una connexió directa... i la obra de Tillmans, fa olor?

Christian Domingez

Alexander Tinei

Sobre la meva obra

Quan imagino un paisatge contemporani, veig un món cobert de grafit. Els meus retrats són paisatges també, i quan pinto figures, les tapo amb els meus propis grafit.

És la vida que vivim, imatges i olors de tot el que ens envolta.

Alexander Tinei

Programació expositiva — *Museu Can Mario*

Obres en exposició_Memòria

Daniel & Geo Fuchs
Cabeza de niño con gorro turco
1999
Impressió fotogràfica Cibachrome
sobre paper amb metacrilat - Edi-
ció: 4/4
60 x 80 cm

Oriol Vilapuig
Rêve (R.H.)
2008
Carbonet sobre paper
76,5 x 56 cm

Hanna Hänninen
*Meditation Practices II. Trying to be
a better me*
2009
HD DVD - Durada 8' 36" (loop) -
Edició: 1/5 + 1AP

Marina Núñez
RED
2006
DVD - Durada 1'50" - Edició: 1/3
Mides variables

Soledad Córdoba
Enraizar
2003
Cibachrome (4 fotografies) - Edi-
ció: 1/5
75 x 50 cm

Jesús Etxarte - Evru
Noyos
2015
Fotografia en b/n sobre paper
Hahnemühle Matt Fibre 200 gr/m2
- Edició: única
80 x 60 cm

Jonathan Callan
Elspeth tocher in bukard von speyer
2000
Llibre perforat amb plexiglàs
48,2 x 63,5 cm

Cristina de Middel
 # 32 day to day (Sèrie Party)
2013
Fotografia sobre paper de cotó
il·luminada a mà - Edició: 2/5
50 x 85 cm

Sara Huete
Decouvrir le pot aux roses
2000
Collage de diversos materials sobre
fotografia
39 x 39 cm

Vedovamazzei
Shoes and colours / Putin
2012
Oli sobre fusta
43 x 37 cm / 43 x 37 cm

Àngel Bofarull
La novia
1994
Collage
22,5 x 15,5 x 6,5 cm

Àngel Bofarull
S/t
1999
Collage
35 x 32 cm

Programació expositiva — *Museu Can Mario*

FUNDACIÓ
VILA CASAS

CAN
MARIO
PALAFRUGELL

Obres en exposició

Valentín Vallhonrat
Nº 40. Sèrie Cristal oscuro
1994
Gelatina de plata, alumini - Edició:
1/5
140 x 112 cm

Guillermo Kuitca
S/t
1991
Oli sobre tela
92 x 67 cm

Mike MacKeldey
Paulaver
2012
Oli sobre tela
133 x 133 cm

Obres en exposició_Ocultació

Kira Leskinen
Sabroso
2016
Impressió de tintes antigues, Diasec
32 x 27 cm

Carmen Calvo
Quien suponen que soy
2013
Tècnica mixta - Edició: única
101 x 66 cm

Douglas Gordon
Self-portrait of you + me (Jenny Agutter)
2006
Impressió fotogràfica sobre paper, cremat i mirall
65,6 x 61,1 cm

Brian Bress
Planer
2012
Collage
92,5 x 61 cm

Bernardí Roig
La cárcel del rostro
1999
Tècnica mixta / Carbó i cendra sobre paper
49 x 15 x 40 / 100 x 70 cm

Marta María Pérez Bravo
Está en sus manos
1995
Fotografia en blanc i negre - Edició: 2/3
100 x 80 cm

Luciana Crepaldi
Sunday February 13 (Sèrie escaneándose)
2000
Impressió fotogràfica sobre paper, muntat sobre d'alumini - Edició: 1/5 21 x 30 cm c/u

Lola Guerrero
Rostro marchito
2012
Còpia sobre paper Hahnemühle.
Edició: PA (10+3PA)
90 x 67,5 cm

Esther Ferrer
Autoretrato con berza (Sèrie performance: Las Cosas)
1990 / 1995
Fotografia en b/n, acolorida a mà - Edició: única
76 x 66 cm

Tatsumi Orimoto
Bread man
2009
Fotografia en color sobre plexiglàs - Edició: 1/20
40 x 58 cm c/u

José Le Guey
La relación
2013
Mixta i collage sobre paper
49 x 19 x 13 cm

De Val & Leto
Portrait #4 (Sèrie Pink Agent)
2010
Impressió fotogràfica Lambda sobre paper, oli i collage
40 x 30 cm

Programació expositiva — *Museu Can Mario*

FUNDACIÓ
VILA CASAS

CAN
MARIO
PALAFRUGELL

Markus Oehlen
Selfportrait
2005
Mixta sobre tela
60 x 50 cm

Obres en exposició_Dissolució

José Ramón Lidó Rico
Canta
2001
Resina de polièster
40 x 40 x 16 cm

Evru
Casievru vii
2003
Mixta sobre paper
46,5 x 38 cm

Pep Carrió
Cabeza lastrada
2010
Tècnica mixta
35 x 20 cm

Eduardo Ibañez
S/t
2000
Fotografia adhesivada sobre metacrilat mate - Edició: 2/7
100 x 69,5 cm

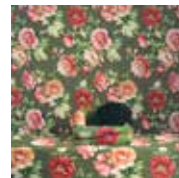
Luis Macías
Patrick feeling a li'l insecure besides he is wearing a new rolex
2004
Acrílic sobre tela
61 x 76 cm

Miriam Cahn
Denkerder soldat
2002
Oli sobre tela
38 x 42 cm

Alexander Tinei
Flower on a face
2009
Grafit i llapis grassos sobre paper
150 x 115 cm

Cecilia Paredes
Dreaming rose
2009
Impressió fotogràfica sobre paper, muntat sobre alumini - Edició: 7/7
| 110 x 110 cm

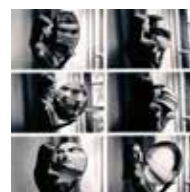
Markus Linnenbrink
Skull 6 (yorhouseismyworld)
2012
Resina epoxi, espuma de poliuretà i fusta
148 x 50 x 40 cm

Bianca Beck
S/t
2009
Oli sobre tela cremada
50,8 x 40,64 cm

Jean Michel Othoniel
Autorretrato
1993
Sofre i fusta
35 x 24 x 24 cm

Duane Michals
The Heisenberg magic mirror of uncertainty
1998
Seqüència de 6 fotografies sobre gelatina de plata - Edició: 1/2
20 x 25 c/u

Wolfgang Tillmans
Anders, Brighton Arcimboldo
2005
C-print - Edició: 1/3 + 1 PA
61 x 50 cm

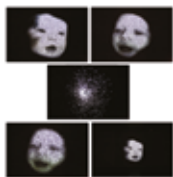
Manel Esclusa
Retrat de paisatge x (Sèrie Scantac)
1995 / 2003
Impressió fotogràfica sobre paper,
gelatina de plata virada al seleni -
Edició: 1/2
100 x 100 cm

Roger Ballen
The end of the world
2003
Impressió fotogràfica sobre paper,
gelatina de plata - Edició: 2/20
40 x 40 cm

Jesús Etxarte
Caffé signore Bach
2015
HD - Duración: 7'10" - Edició:
única
mides variables

Charles Andison
Genoma
2006
Videoprojecció monocanal - Edi-
ció: 4/5 + 1 AP
Mides variables

Servei educatiu

Durant el període que duri l'exposició, s'oferirà un servei educatiu dirigit a les escoles on tindran cabuda els alumnes de **primària, secundària i batxillerat**.

Durant aquestes visites, s'analitzaran algunes de les obres de ben a prop per tal de descobrir les propostes artístiques d'alguns dels cinquanta autors que conformen l'exposició.

A més, tenint en compte que totes les obres de la mostra pertanyen a la col·lecció olorVISUAL i que, per tant, s'han escollit perquè el col·leccionista ha declarat "aquesta obra fa olor", l'olfacte prendrà especial protagonisme en aquesta activitat, que serà transversal i dinamitzada.

A partir d'aquesta descripció olfactiva, s'iniciarà un viatge a través dels sentits amb el retrat com a nexa conductor.

Per a més informació i reserves, contactar amb Helena Ferrer
hferrer@fundaciovilacasas.com

Programació expositiva — *Museu Can Mario*

Carles Bros

— *Fes punta al llapis*

Fes punta al llapis, observa, pren-te el teu temps...
i si t'emociones, fes punta al llapis.
Escriu el teu nou projecte, la teva nova idea, la teva nova aventura.
De l'ull al cor, del cor al cervell i del cervell a la mà...
Per donar ordre d'escriure o dibuixar.
No et fiïs mai de la llum, ni de la memòria.
Fes punta al llapis.

Carles Bros

L'exposició

La Sala Empordà acull la mostra *Fes punta al llapis* de l'artista **Carles Bros** que es podrà visitar fins al 19 de maig de 2019 al Museu Can Mario.

Amb aquesta exposició l'artista presenta de manera transversal la importància del grafit, de l'escriptura i de l'acció de fer punta al llapis com a sinònim d'engendrar noves idees; idees meditades que es materialitzen en una execució ràpida i enèrgica on el procés manual juga un paper fonamental.

Formada per dibuixos i escultures la mostra pren forma a través de línies angulars i caires vius, i els cantelluts encenalls –no exempts de delicadesa–, conviuen harmònicament amb remolins arrodonits que simulen el deixant de fusta del llapis obtingut en l'acte de fer punta, com si fossin espirals infinites d'un procés creatiu.

Carles Bros proposa un espai expositiu essencial que ens transporta i ens fa reflexionar sobre l'origen i execució de l'acció artística. La reverència vers el grafit en tant que element primari que intervé en el desenvolupament d'una idea o projecte es manifesta al llarg de tota l'exposició. Invocant les paraules del mateix artista, la inspiració que ha de donar vida a nous projectes circula “de l'ull al cor, del cor al cervell i del cervell a la mà”.

Abans de començar el primer traç hi ha, doncs, una fase de meditació, però Carles Bros no renuncia a l'espontaneïtat, sinó que es deixa portar per les sensacions del present. En una consideració vers el moment actual, el temps real en què vivim, l'artista empenya –i reivindica– el llapis com a eina que pot acabar desapareixent a causa de la irrupció imparable de les noves tecnologies dins la nostra societat.

Tal com explica **Daniel Giralt-Miracle** al text que acompanya la mostra, l'exposició s'inicia amb una vitrina on es mostren llapis, papers i maquinetes de fer punta, fulls de paper i petites escultures fetes amb encenalls i també la seva transposició en planxes de ferro que acaben esdevenint peces de gran format. “Bros ens convida a participar en una obra d'art total en la qual podem veure com una idea germinal evoluciona fins a materialitzar-se en múltiples presentacions: des dels encenalls que queden després de fer punta a un llapis fins al text cal·ligràfic que es pot escriure amb aquest llapis o les petites escultures que motiven el trasllat de les ondulacions dels encenalls en obres d'una dimensió més gran fetes amb materials consistents.”

Floc I
27x55 cm
Ferro Corton
2018

Floc II
25x45 cm
Ferro Corton
2018

L'artista

Carles Bros

Carles Bros (Terrassa, 1956) va iniciar la seva carrera artística amb paisatges i marines fetes amb olis i aquarel·les de pinzellada impressionista i colors amables, però ben aviat va derivar tècnicament cap a unes opcions més lliures i espontànies; visions abstractes dels paisatges urbans que a vegades inclouen esquemàtiques figures humanes i que en el seu moment va exposar a la Xina amb èxit.

Més tard, es va concentrar en el món marí i especialment en la silueta del peix, que va utilitzar per a ornamentar un gran espigó del port de Llançà, que gràcies a la seva pintura es va transformar en un banc de peixos que donava vida a aquest indret de la Costa Brava, alhora que feia prendre consciència de la necessitat de preservar la fauna marina i ens alertava de la patètica contaminació de la Mediterrània.

A partir d'aquí, però, el seu món va anar prenent nous tombants, de manera que ja no se circumscriu a un tema o a una disciplina, perquè s'allibera de cotilles i empra tota mena de materials i de recursos per expressar-se, ja que amb la mateixa llibertat amb què pinta o dibuixa, fa una escultura o escriu uns textos per a explicar el què és per a ell "l'aventura de la creativitat".

Carles Bros

Obres en exposició

Floc I
27x55 cm
Ferro Corton
2018

Floc II
25x45 cm
Ferro Corton
2018

Floc III
24x30 cm
Ferro Corton
2018

Llapis
220x12 cm
Ferro Galvanitzat
2018

Fes punta al llapis
145x228 cm
Pigment, làtex i pols de marbre
2018

Encenall
106x150 cm
Ferro Corton
2017

Fes punta al llapis II, III, IV, V, VI, VII
121x12 cm
Grafit
2018

Floc IV
40x90 cm
Ferro Corton
2017

Llapis i goma
97x130 cm
Tècnica mixta
2017

Grafit
89x116 cm
Pigment, làtex i pols de marbre
2018

Programació expositiva — *Museu Can Mario*

Programació expositiva — *Museu Can Mario*

Per a més informació podeu contactar amb el departament de premsa i comunicació

Mercè Vila Rigat: mvila@fundaciovilacasas.com
+(34) 93 481 79 85

Descàrrega d'imatges via web: www.fundaciovilacasas.com/ca/documents-premsa
Usuari: premsa
Contrasenya: apremsa2019

FUNDACIÓ VILA CASAS

www.fundaciovilacasas.com

ESPÀIS
VoLART
BARCELONA

Espais Volart
Ausiàs Marc, 20-22
08010 Barcelona
+34 93 481 79 85
volart@fundaciovilacasas.com

CAN
FRAMIS
BARCELONA

Museu Can Framis
Roc Boronat, 116-126
08018 Barcelona
+34 93 320 87 36
canframis@fundaciovilacasas.com

CAN
MARIO
PALAFRUGELL

Museu Can Mario
Plaça Can Mario, 7
17200 Palafrugell (Girona)
+34 972 306 246
canmario@fundaciovilacasas.com

PALAU
SOLTERRA
TORROELLA

Museu Palau Solterra
Església, 10
17257 Torroella de Montgrí (Girona)
+34 972 761 976
palausolterra@fundaciovilacasas.com